

gawaks lüks, ja wanna Tawet koddõ olli, lüks ta temma jure, räkis temmale illusad juttud sest, mis ta kolis pühha kirja asjust kuulnud, ja lugges ka saggedaste isse wannakesele piibli seest, mis meie hinge heaks fenna üllespandud. Se olli wanna Tawetile sureks rõmuks, ta mõtles kuuldud asjo ommas süddames järrele, ja olli temmale se wahhe aial armsaks aiawiteks, et ta kül waimo polest alles üsna pimme olli. Üksford kewwade jäi Kaarli haigeks rinna többesse, et piddi maas ollema, tohter olli tedda ka keelnud, et ta mitte pea räkimisega rinde waewama. Se olli Tawetile wägga sureks kurwastusseks.

Tawet lüks omma ammetisse, toetas ennast lua naeale ja õhkas süddame pohjast: Oh sedda õnnetust, oh sedda kurwastust! et ma ei tea mis ma ollen! pühhas kirjast ma ei tea, ello aia kui pu tomboke ühhest merre rannast teise wissatud; ilma ellomaiata, ilma sõbrata; waewaga pean ma omma leiba tenima, saddago wihma ehk saddago lund,

ikka pean minna platsis ollema, ei ial rõmo egga rõmustust! Kaarli lugges mulle kül piibli ramatust, et meil üks suur helde ja armolinne Jummal peab ollema, kes iggaühhe eest hoolt kannab, ja iggaühhele annab, mis temmale heaks on, — agga ma ussun, mis ta minno eest ommeti murret peab, rummal ma ollen ja pean siin sandi kombel omma päwa pallokest tenima. Polle kül wist ühteainust keikist neist, kes siit eddasi ja taggasi käiwad, polle ühteainust ni willetsa järje peäl, kui minna.

Siis tulli üks wanna saks, noormees kõrwas, terretas wanna Tawetit lahkest, andis temmale pari koppikaid. „Tanna kurw pääw, herra! — tännan herra!“ — Saksad lüksid eddasi. Tawet jäi mõtlema: Sedda õnne, mis nende meestel! iggapääw lähhäb se wanna herra omma nore herraga siit möda, ikka ta rahhakot täis, aiawad rõõmsaste jutto! ja kui nad koio lähwad, uhke maia ja lahked toad ees, keik kohhad warrandust täis, mis neil wigga! — Min-